

ПЛОВДИВЧАНИ ЗАРАДВАХА

Пловдивският държавен симфоничен оркестър на концерта си на 30 март блестящо защити своето реноме и доказа по най-недвусмислен начин, че смело може да бъде причислен към категорията на първокласните оркестри, които достойно се справят с най-тежки задачи.

Заслужава да се отбележи особено интонационната чистота. Трудно може да се посочи случай оркестърът да е свирил толкова изискано в това отношение. Повишено е също така общото техническо равнище, което личи както в добрия интонационен стресж, така и в лекотата, с която се преодоляват трудните пасажки, в ясната артику-

Сама за себе си тя не би представлявала ценност. Ала като си припомним каква рефлексност и действена сила имаха всички моменти, наситени с напрегнато движение, не можем да не оценим огромната ѝ важност за пълноценното художествено пресъздаване на творбата. В „Илинден“, произведение, под купващо с непосредственост на чувството и убеждаващо като форма, стимулирано от героичния подвиг на един самоотвержен народ, диригентът намерил верния акцент, успя да внуши силата и устрема на народа.

Интерпретацията на новата творба на К. Илев „Септември 1923“, кантата за со-

ставя проблемите за интонационната атмосфера на нашата съвременна музика, за музикалния език, за качествата на съвременната мелодия и речитатив, хармония и полифония, оркестровка и т. н. За удачното изпълнение на кантатата заслужава да се отбележи приносът на хора при Ансамбъла за песни при БРТ, на камерния хор при консерваторията, на солистите В. Александрова, Г. Купев и на четеца П. Николов.

Изтъквайки ценните качества на младия диригент, не можем да отминем без внимание проявените слабости — естествени и обясними за всеки оркестров водач, правещ първите си стъпки в

трудното диригентско поприще. Необходимо е Спасов да работи още върху мануалната техника, да достигне яснотата на жеста, разнообразие и богатство на диригентските похвати, по-широка амплитуда на израза. Трябва да съществува осезателна разлика в жестовете му между пиано и форте, повече ловкост и сръчност в известни моменти, в което е най-важно, към хуо-

лация, в качеството на тона и т. н. Свободното владение на техническо-изразните средства е предпоставка да се стигне и до разнообразяване на оркестровата звучност, съобразно изискванията на партитурата и в съответствие с творческите намерения на диригента.

Трябва да се отбележи, че именно с такива изисквания за разнообразна динамична и темброва звучност се характеризира между другото и програмата на пловдивчани. И това очевидно е било ясно осъзнато от младия диригент Ив. Спасов. С много усет за цветове и чувство за марка изпълни той Симфония за струнен оркестър от С. Пинков произведение със спорна интонационна основа, имало значение предимно на експеримент да се замени логиката на симфоничното развитие с колоритни статични петна. Тук и особено пог симфоничната поема „Илинден“ от Ив. Маринов се открил ясната артикулация на оркестъра при изпълнението на бързи, технически трудни пасажки.

лестни, четец, хор и оркестър (текст Георги Струмски), потвърди несъмнените възможности на Ив. Спасов да работи с успех на диригентското поприще. От единственото слушане на подобна творба е трудно да се прецени до каква степен диригентът е достигнал до концепцията на автора. В случая ние нахождаме от силата на увлечение, от вътрешния емоционален подем, от постигнатата богата динамична нюансировка — неща, които свидетелствуват за способността на диригента да прониква в същността на произведението, по начало трудни за изпълнение и предполагащи достатъчно данни за самостоятелна диригентска дейност. Особено силно и убедително бе изпълнена втората част (Лакрироза), която е изключително постижение на автора и извънредно интересен и ценен опит да се преосмислят по повому народнопесенни интонации. Тепърва ще има да се говори за „Септември 1923“. Но и сега е ясно, че това произведение с нова сила по-

ния температурен да се прибави и стабилността. Тогаваша няма да има такива ритмически разклащания, каквито се случиха при съпровода на Концерта за цигулка от Л. Пинков, и то най-вече в третата част; ще се намира точното съотношение на силите между солиращия инструмент и оркестъра, за да не бъде обезличаван първият, както се случи на концерта. Д. Шнайдерман интерпретира това произведение в подчертан лирически аспект, с много финес, изискство и мекога на линията, но и с негодляма сила на звуковата емисия. Акомпаниментът обаче сякаш се мъчеше да „противопостави на солиста героически патос, мощ, с което отиде в противоречие с него, не го подпомогна да излезе своеобразно на своята интерпретация.

В заключение искаме още веднъж да отбележим напредъка на пловдивчани и успешното представяне на диригента Ивайл Спасов, които поднесоха на ентузиастичната русенска публика високо художествено изпълнение.

Стоян СТОЯНОВ